

ALLEMAAL ZIEK?! | DOOR ANSELM LENZ

Posted on 24. September 2020

Het ziekteverzuim van de hele samenleving kan ook worden geïnterpreteerd als een laat cultureel fenomeen van de mislukte revolutie van 1968. Ondertussen is het Bureau van de Federale President bezig met het organiseren van een kritische tafel - en wil binnenkort het Federale Kruis van Verdienste ophangen aan de angst-maker van de natie, Christian Drost.

Een standpunt van Anselm Lenz.

Destijds was het niet echt gelukt en misschien was het ook helemaal niet de bedoeling dat het zou lukken: De westerse revolutionairen van 1968 repeteerden de opstand in die jaren waarin de belofte van vrijheid en gelijkheid in vervulling leek te gaan: onderwijs voor iedereen en het openstellen van universiteiten, loonsverhoging, volledige werkgelegenheid, de mogelijkheid om zich te redden met kleine banen en een bescheiden maar nog steeds telbare accumulatie van rijkdom, zelfs voor ongeschoolde arbeiders. Openstelling van alle civiele beroepen voor vrouwen, juridische gelijkheid, afschaffing van de criminalisering van minderheden. De belofte van vooruitgang in de burgerlijke levensstijl voor iedereen, bijvoorbeeld met muzieklessen voor de kleintjes.

Mannen als de latere minister van Buitenlandse Zaken Josef Fischer of het eveneens weinig vredelievende latere lid van het Europees Parlement Daniel Cohn-Bendit gingen zo op weg naar de laatste grens van de samenleving, de sociale revolutie, op een moment dat ze zelf al alle zegeningen van de sociale vorm van een republiek en een sociaal geëngageerde rechtsstaat hadden genoten. De deuren stonden voor hen open. Ze hebben besloten om ze ook neer te halen.

Een techniek die in het neoliberale tijdperk vanaf het begin van de jaren zeventig een gemeengoed werd: Wie een stukje van de taart wil krijgen klaagt over gedeeltelijke discriminatie, maar laat alle wezenlijke vragen achterwege. Sindsdien is het mogelijk om met de carrièrevooruitzichten te klagen dat vrouwen in de leiding van de wapenindustrie in de minderheid zijn, maar niet om de wapenindustrie in twijfel te trekken. Het was ook de tijd waarin het in de mode raakte om concurrenten en politieke tegenstanders te beschuldigen van allerlei ziekten, bij voorkeur psychologische. Aan de keukentafel in de gedeelde flat beweerden mensen vaak dat ze een vadercomplex of allerlei seksuele problemen hadden. Er is altijd een

soort minderwaardigheid gevonden.

Sindsdien is het ziek verklaren van de tegenstander met steeds nieuwe voorwaarden opgewarmd. Wat Hanns Guck-in-die-Luft der Kondensstreifen am Firmament vandaag de dag is, is voor Politruck zijn aluminium hoed in het jaarlijkse poëziealbum van de binnenlandse geheime dienst: "In principe zijn de vijand van de staat en de politieke functionarissen een wederzijds voordelige relatie aangegaan. Als de vijand zou verdwijnen, zou hij uitgevonden moeten worden. Wat doet het Bureau voor de bescherming van de grondwet als de regering, zoals nu het geval is, in een juridisch vacuüm opereert? Zullen we binnenkort een ballet zien uitvoeren op de trappen van de Rijksdag in zwart, wit en rood? Of hebben we dat al gedaan?

Je kunt niet helemaal gek zijn als je denkt dat iedereen vol met stront zit.

Niet iedereen heeft zo'n enorme impact gehad als Fischer en Cohn-Bendit. Echt moedigere mensen dan de twee eerder genoemde wandelende studenten uit de Frankfurter flatsharing community kitchen, namelijk degenen die daadwerkelijk een nieuwe sociale kwaliteit mogelijk wilden maken, een echt sociaal evenwicht, echte democratie en vredespolitiek, zoals de socioloog Rudi Dutschke, werden al vroeg van de baan gegooid. In het geval van Dutschke gebeurde dit al in april 1968, nog voor de mei-rellen, door een dubieuze moordaanslag. Voor Fischer en Cohn-Bendit ging echter de weg naar een grote carrière open - in het bestaande apparaat, let wel.

"Er is geen goed leven in het verkeerde leven" -? Het beroemde citaat van de filosoof Theodor Adorno betekent uiteindelijk dat er momenten in de geschiedenis zijn dat een terugtrekking in de privé-sfeer, de nobele afwachtende houding, niet langer een mogelijkheid is omdat de sociale omstandigheden een publieke houding vereisen. Zoals alle filosofen heeft Adorno uiteindelijk zijn lezers over zichzelf verteld, en toch vraagt hij zich af: Wanneer is het moment gekomen dat ik niet alleen de wereld moet interpreteren, maar ook moet ingrijpen, althans voor zover ik praktische hulp moet bieden?

De icoon van alle achtenzestigjarigen, de verpersoonlijkte subtiliteit bij uitstek van dit voorbije tijdperk, deze eigenlijke Adorno, zou vandaag zeker niet aan de kant van het Corona-regime staan. Het geeft een diepgaand inzicht in de toestand van de westerse samenlevingen dat de publieke intellectuelen, culturele

werkers en kunstenaars al een half jaar bijna door de bank duiken, en zelfs niet in staat lijken te zijn om eisen te formuleren voor de binnenkort te verwachten post-Corona-periode. Op het moment dat de maatschappij hen nodig had, kozen zij de kant van een absolutistisch regime dat de macht overnam, waarvan zij de contouren zouden moeten beschrijven. "Een waar woord", zoals een van de overgebleven eerlijke mensen, professor Giorgio Agamben, eist, blijven ze schuldig.

Verzegeld in een spiraal van stilte

Net zoals de backbenchers van de partijen al in maart in anticiperende gehoorzaamheid hebben ingezonden, zijn de tweede en derde rij boekauteurs en commentatoren, de vermeende edele veren en affichekunstenaars, verdwenen. En nu weten we ook waarom de laatste jaren zo lusteloos zijn geweest, waarom er niets nieuws is doorgelaten, waarom de kritiek zo mager en soms eendimensionaal is geworden, met andere woorden, volgens Herbert Marcuse, een andere denker van het tijdperk '68, "technocratisch", "gekenmerkt door overheersing en conformiteit", een nooit aflatende Netflix-reeks van hetzelfde, wanneer een beknopt "waar woord" zo veel zou kunnen veranderen. Vandaag de dag valt er een schijnwerper op trieste figuren in hun zelf veroorzaakte duisternis; maar wat kun je hier namen noemen die al snel vergeten zijn, die in principe alweer vergeten zijn.

En dus is het een triest kader dat het Bureau van de Federale President heeft gecreëerd om de laatste hulpeloze pogingen om de maatschappelijke discussie te framen en in te kaderen na te bootsen: Gisteren, dinsdag, hebben professor Karina Reiß en professor Sucharit Bhakdi, de belangrijkste vertegenwoordigers van de orthodoxe medische waarheid over het coronavirus, niet gedineerd met het staatshoofd in het Bellevue Palace, noch hebben Dr. Bodo Schiffmann en Michael Ballweg, woordvoerders van de buitenparlementaire oppositie van de Duitse democratiebeweging, gedineerd. Noch Gunnar Kaiser, leraar en filosoof, noch Hendrik Sodenkamp, theaterdramaturg en oppositiejournalist, noch Friederike Pfeiffer-de Bruin, vredesactivist, die altijd voorlezen uit het voorwoord van de gastheer, Bondspresident Frank-Walter Steinmeiers over de huidige gedrukte versie van de Duitse grondwet, die nooit moe wordt de hele tekst van de speechschrijvers voor te lezen, met inbegrip van de magere handtekening van Steinmeier, en eenvoudigweg niet kan worden ontmoedigd om dit te doen op alle podia en in alle vergaderingen van de

Republiek.

Sinds 28 maart 2020 zijn er honderden op honderden bijeenkomsten geweest met in totaal vele miljoenen deelnemers uit het midden, de marge en alle lagen van de samenleving, van alle achtergronden en alle kleuren, zelfs de verboden. Om nog maar te zwijgen van de demonstraties in augustus, die als gereserveerd worden beschouwd met "honderdduizenden" vreedzame betogers. Iedereen die aanwezig was weet het, elke politieagent, zelfs elke toevallige voorbijganger in die tijd die op de een of andere manier door het centrum van Berlijn zwierf. Ze weten allemaal dat de getallen "20.000" en "38.000" politiek gefixeerd waren, dat er minstens één nul gewoon werd doorgestreept, gelogen.

Alles op de snuit

En zo eindigt het verslag van het propagandaplatform tagesschau.de van 22 september 2020 over de simulatie van een ronde tafel in al onze Schloss Bellevue ook met de volgende zinnen: "De Berlijnse schoolwoordvoerster Luisa Regel concludeert: Het was een goede discussie, ze zei dat ze haar zegje had gedaan, ook al was het veel korter dan de critici aan de tafel: 'Maar zij waren ook degenen die zeer sterke persoonlijke meningen hadden. We spraken voor een brede massa, vooral op artistiek gebied en op school. En ik twijfel niet aan de regels van afstand en de verplichting om maskers te dragen."

Wat valt er nog meer te zeggen na zes maanden breken met de grondwet en de mensenrechten, het bespotten van de vrijheid van onderzoek en onderwijs, het misbruik van de conventionele geneeskunde, de laatste vertrouwensbreuk door de grote mediabedrijven? Het lijkt wel of de mensen van de oude achtenzestig - degenen die een carrière in het apparaat hebben gehad, waaronder Steinmeier, per vintage - op het moment van de ineenstorting van het financiële marktkapitalisme, zoals aangekondigd in de vorm van negatieve rentetarieven sinds medio 2009, geen ander idee hadden dan de maatschappij ziek af te schrijven en tegen iedereen te liegen.

De gezondheidsgreep was misschien geen slecht idee om te voorkomen dat het op korte termijn nog erger zou worden en om vervolgens terug te keren naar een werkelijk democratische, verlichte en filantropische onderhandeling over het heden en de toekomst. Helaas is het enige doel van de noodtoestand - die vandaag

helaas bijna precies zes maanden na het begin van het ongrondwettelijke noodregime kan worden uitgesproken - het bestendigen van een fanatieke bedrijfsoverheersing van de hele mensheid, een dystopie die werkelijkheid is geworden en waarvoor we al decennia lang worden gewaarschuwd in werken van Blade Runner tot Star Wars, van auteurs als George Orwell tot Mark Fisher. De zogenaamd open samenleving heeft gefaald waar zij haar eigen kracht opeist: in de discussie over ethiek, respect voor de menselijke waardigheid en het verwerpen van ingrepen in het lichaam en de privé-autonomie.

En zo past het in het trieste beeld dat de belangrijkste angstmaker van de natie, de onvermoeibare pandemieverkondiger, die al in 2009 als een gek de totale noodtoestand met betrekking tot de Mexicaanse griep propageerde, in de intieme kring van enkele andere regeringsaanhangers op 1 oktober in het regeringspaleis aan de Spree het Federale Kruis van Verdienste wordt toegekend.

De "20.000" zullen vanaf 2 oktober naar Berlijn terugkeren.

Reeds vanaf 2 oktober zullen de, nou ja, "20.000" van de democratiebeweging weer samenkomen in hun hoofdstad. Onder hen zullen weer veel kinderen met hun familie zijn, een groeiend aantal ambtenaren, die hun plicht zullen vervullen om te remonstreren, samen met echte linksen uit de buurtinitiatieven, liberalen uit de middenklasse en mensen met een republikeinse geest, die gewoon niet meer voorgelogen willen worden.

Volgens de politieke cijfers zal het weer eens niets anders zijn dan een paar onwaardige mensen - die opnieuw de loutere fysieke aanwezigheid van de meeste mensen zullen ontkennen. Het zal worden toegejuicht dat er deze keer waarschijnlijk een paar minder zullen zijn dan in de zomer van augustus. Het is een oneindig triest menselijk beeld van de heersers, dat ook getuigt van een lang opgebouwde wanhoop, een schijnbaar onoverbrugbare afstand, een diepgewortelde haat tegen de mensen in hun fysieke aanwezigheid, die door de politieke mediakast slechts als overbodig worden ervaren, ja, als pesterijen.

De vragen die tot op de dag van vandaag niet onomstotelijk kunnen worden beantwoord, blijven: wat is er mis met het simpelweg vertellen van de waarheid? Wie legt deze absoluut perverse maskerdruk op, die niets anders beoogt dan mensen te vernederen en in angst te houden? De allesoverheersende dreiging

moet zelfs verschrikkelijk zijn, maar kan in ieder geval niet meer worden gerechtvaardigd door enige actie, hoe goedbedoeld ook, bijvoorbeeld ter bescherming van het planetaire klimaat.

O hemel, de menselijke soort die dit zichzelf aandoet - en zich laat doen - moet echt in een erbarmelijke staat verkeren. Men zou bijna tot de conclusie kunnen komen dat elke zieke noot gepast is. Alleen, Corona is niet het probleem. En helaas is het ook geen geestesziekte. Het zijn de effecten van een ongebreideld economisch systeem dat leidt tot pathologische machtsconcentraties en fantasieën van mogelijk zelfs het kunnen afdwingen van goedbedoelde doelen door onbekwaamheid. Maar zo werkt het niet.

Anselm Lenz is de uitgever van het Democratisch Verzet (DW), dat in zeer korte tijd is uitgegroeid van een informatieve folder tot het meest gedrukte weekblad van de Republiek. De oppositionele krant zal dit weekend nog in heel Duitsland worden verspreid en zal mensen bereiken die anders uitsluitend zouden worden blootgesteld aan de propaganda van de overheid en het bedrijfsleven. De DW is afhankelijk van donaties aan IBAN DE51 1001 1001 2625 2368 69 of bij voorkeur als patroon.

+++

Met dank aan de auteur voor het recht om het artikel te publiceren.

+++

Foto bron: bekulnis / shutterstock

+++

KenFM streeft naar een breed spectrum aan meningen. Opiniëartikelen en gastbijdragen hoeven niet de mening van de redactie te weerspiegelen.

+++

Vind je ons programma leuk? Informatie over verdere ondersteuningsmogelijkheden vindt u hier:

<https://kenfm.de/support/kenfm-unterstuetzen/>

+++

Nu kunt u ons ook ondersteunen met Bitcoins.

BitCoin-adres: 18FpEnH1Dh83GXXGpRNqSoW5TL1z1PZgZK